

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: N. T. L.**, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 7. 2006, č. j. 56 Az 40/2006 - 41,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2006, č. j. OAM - 1149/LE - PA04 - PA04 - 2005. Tím žalovaný zamítl stěžovateloivu žádost o azyl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“). Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tím, že stěžovateli se nelíbil život ve Vietnamu a k podání žádosti o udělení azylu jej vedla nutnost zlegalizovat si tímto způsobem pobyt, aby zde mohl zůstat a starat se spolu s bratrem o matku.

Stěžovatel jako důvod kasační stížnosti uvádí vady řízení spočívající v tom, že při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a proto tuto důvodně vytykanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Pro nedostatek důvodů považuje stěžovatel rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Konkrétně stěžovatel namítá porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 zákona č. 71/1976 Sb., o správním řízení. Rovněž namítá, že byl zkrácen na svých právech v důsledku porušení § 14 zákona o azylu, neboť jím uváděné důvody jsou dostatečné pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný přitom nezkoumal, zda u něho nejsou dány důvody podle § 13 a § 14 zákona o azylu. Krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal rozhodnutí žalovaného, pokud jím nebyl humanitární azyl stěžovateli

udělen. S odkazem na judikaturu správních soudů stěžovatel uvádí, že ačkoliv je nepochybné, že v případě humanitárního azylu jde o volné správní uvážení, musí být z odůvodnění rozhodnutí zřejmé, o co se úvahy žalovaného opíraly a z jakých podkladů bylo při rozhodování vycházeno. Tyto zásady byly v jeho případě porušeny, a proto je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.. Kasační stížnost je přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítá, že rozsudek krajského soudu je stížen jednak nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, zda v případě

stěžovatele byly naplněny podmínky použití ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, a jednak nepřekoumatelností spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ohledně (ne)splnění podmínek pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

K těmto důvodům kasační stížnosti ve vztahu k důvodu zamítnutí stěžovatelovy žádosti o azyl žalovaným může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že žalovaný v případě, že zjistil naplnění skutkových okolností, jež opravňují k zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neměl a nemohl jakkoliv zvažovat možnou existenci azylově relevantních důvodů ve smyslu ustanovení § 12, § 13 či § 14 zákona o azylu. K tomu budiž jmenována rovněž již ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90 (www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud se však ve své předchozí judikatuře zabýval i otázkou, zda lze skutečnosti obdobné těm, které ke své žádosti uváděl stěžovatel, považovat za důvod pro udělení humanitárního azylu a k takovému závěru nedošel. Například lze odkázat na rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60 (www.nssoud.cz).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námítky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

